



قال الله تبارك و تعالی:

﴿قَدْ أَفْلَحَ مَنْ زَكَّاهَا﴾

سوره مبارکه شمس، آیه ۹

امام خامنه‌ای مدظله العالی:

درس خواندن و تهذیب اخلاق و هوشیاری سیاسی همراه با تلاش‌های انقلابی، وظائفی هستند که دختران و پسران این نسل باید آنها را هرگز فراموش نکنند. ۱۳۹۸/۹/۲۴

عنوان:

اخلاص

شناسنامه مطلب	
کد مطلب	t-237
رده	تزکیه‌ای/تقوای عمومی/رذائل و فضائل/فضائل/سطح شناخت
برچسب	تزکیه، تربیت نفس، فضائل، اخلاص، امام خمینی
توضیحات	

پایگاه تزکیه‌ای، علمی، بصیرتی و مهارتی **نُمو**

nomov.ir

بدان که مالک الملوك حقیقی و ولی نعمت واقعی، که این همه کرامات به ما کرده و این همه تهیه‌ها برای ما دیده از قبل از آمدن ما در این عالم، از غذای لطیف دارای موادّ صالحه مناسبه با معده ضعیف ما و مربی و خدمتگزار با حب جلی ذاتی که خدمتش بی‌منت باشد و محیط و هوای مناسب و سایر نعم و آلاء ظاهره و باطنه، و این همه تهیه‌ها دیده در عالم آخرت و برزخ برای ما قبل از رفتن در آنجا، و از ما خواسته است که این قلب را برای من یا برای کرامت من خالص کن تا برای خودت نتیجه دهد، خودت فایده ببری، باز ما گوش ندهیم و نافرمانی کنیم و بر خلاف رضای او قدم زنیم، چه ظلم بزرگی کردیم و با چه مالک الملوكی ستیزه نمودیم که نتیجه‌اش ظلم به خود ماست و به سلطنت او لطمه‌ای وارد نمی‌شود. از تحت سلطنت و سلطه او خارج نمی‌شویم، مشرک باشیم یا موحد فرقی برای او نکند، عارف بالله یا متقی زکی النفس باشیم برای خود هستیم، کافر و مشرک باشیم به خود ضرر زدیم: **فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ عَنِ الْعَالَمِينَ**^۱. «همانا خدای بی‌نیاز است از همه مخلوقات.» احتیاجی به عبادت ما، به اخلاص ما، به بندگی ما، ندارد، نافرمانی و شرک و دورویی ما به مملکت او لطمه‌ای وارد نمی‌کند. لیکن چون «ارحم الراحمین» است، رحمت واسعه و حکمت بالغه‌اش اقتضا می‌کند که طرق هدایت و راه خیر و شر و زشت و زیبا را به ما بنمایاند، و پرتگاههای راه انسانیت و لغزشگاههای طریق سعادت را به ما ارائه دهد. خدای تعالی در این هدایت و راهنمایی، بلکه در این عبادتها و اخلاصها و بندگیها، بر ما منت‌های عظیم جسیم دارد که تا چشم بصیرت و دیده برزخی واقع بین باز نشود نمی‌توانیم بفهمیم. و مادامی که در این عالم تنگ و تاریک و ظلمت‌کده طبیعت هستیم و دچار سلسله‌های زمان و حبس تاریک امتداد مکانیم، ادراک منت‌های بزرگ خدا را نمی‌کنیم، و نعمتهای خداوند را در همین اخلاص و عبادت و در آن راهنمایی و هدایت تصور نمی‌نماییم.

مبادا گمان کنی که ما منت داریم بر انبیاء معظم یا اولیاء مکرم خدا، یا بر علماء امت، که راهنمای سعادت و خلاصی ما هستند و ما را از جهل و ظلمت و بدبختی نجات دادند و به عالم نور و سرور و بهجت و عظمت دعوت کردند، و آن همه تحمل مشقتها و زحمتهای نمودند و می‌کنند برای تربیت ما و برای نجات ما از آن ظلمتهایی که لازمه اعتقادات باطله و جهلهای مرکب است، و از آن فشارها و

عذاب‌هایی که صورت ملکات و اخلاق رذیله است، و از آن صورتهای موحشه مدهشه که ملکوت اعمال و افعال قبیحه ماست، و برای رسیدن ما به آن نورها و بهجت‌ها و سرورها و راحتی و خوشیها و حور و قصور که نمی‌توانیم تصور آنها را بکنیم. و این عالم ملک به همه عظمت که دارد تنگتر از آن است که یکی از حله‌های بهشتی را در او بیاورند، و این چشمهای ما طاقت دیدن يك تار موی حور العین را ندارد، که تمام این‌ها صورت ملکوتی آن عقاید و اخلاق و اعمالی است که انبیاء عظام، خصوصا صاحب کشف کلی و دستور جامع، خاتم پیغمبران، صلی الله علیه و آله و علیهم، آنها را به وحی الهی درک فرموده و دیده و شنیده و ما را بدانها دعوت فرموده‌اند. و ما بیچاره‌ها مثل اطفالی که از حکم عقلا سرپیچند، بلکه عقلا را تخطئه می‌کنند، همیشه با آنها در مقام ستیزه و جنگ و جدال برآمديم، و آن نفوس زکیه مطمئنه و ارواح طیبه طاهره به واسطه شفقت و رحمتی که بر بندگان خدا داشتند هیچ گاه از دعوت خویش به واسطه نادانی ما کوتاهی نفرمودند و با زور و زر ما را به سوی بهشت و سعادت کشیدند، بدون اینکه اجر و مزدی از ما بخواهند. آن وقت هم که رسول اکرم، صلی الله علیه و آله، منحصر می‌کنند اجر خود را به «مَوَدَّتِ ذَوِي الْقُرْبَى»^۱، صورت این مودت و محبت در عالم دیگر برای ما شاید از همه صور نورانیتر باشد. آن هم برای خود ماست و رسیدن ما به سعادت و رحمت. پس مزد رسالت عاید خود ما شد و ما از آن بهره‌مند گردیدیم، ما بیچاره‌ها چه منتی بر آنها داریم، اخلاص و ارادت ما برای آنها چه نفعی دارد، شما و ما بر علماء امت چه منتی داریم؟ از آن شخص مسئله گو گرفته تا آن نبی مکرم، تا ذات مقدس حق، جلّ جلاله، هر کس به مرتبه و مقام خود که راه هدایت را به ما نشان می‌دهند، بر ما منتها دارند که جزای آنها را در این عالم نمی‌توانیم بدهیم، این عالم لایق جزای آنها نیست: فلله و لرسوله و لأولیائه المنة.

چنانچه خدای تعالی می‌فرماید: قُلْ لَا تَمُنُّوا عَلَيَّ إِسْلَامَكُمْ بَلِ اللَّهُ يَمُنُّ عَلَيْكُمْ أَنْ هَدَيْكُمْ لِلْإِيمَانِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ غَيْبَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ.^۲ یعنی «بگو به آنها که به تو منت گذاشتند به اسلام خود، و گفتند ما اسلام آوردیم بی‌جنگ: «منت نگذارید بر من به اسلام خود، بلکه خدا

۱ اشاره است به آیه مبارکه قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِلَّا الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبَى بگو (ای پیامبر) «من از شما اجرا [رسالت] نمی‌خواهم جز آنکه به خویشانم محبت کنید.» (شوری ۲۳).

منت می‌گذارد بر شما به هدایت کردن شما را به ایمان که مدعی آن هستید، اگر شما راستگو هستید در این ادعا، همانا خدا می‌داند پنهانیهای آسمان‌ها و زمین را، و خدا بیناست به آنچه می‌کنید.» پس، اگر ما صادق باشیم در دعوی ایمان، خداوند در همین ایمان هم بر ما منت دارد. خداوند بصیر به عالم غیب است و می‌داند صور اعمال ما و صورت ایمان و اسلام ما در عالم غیب چیست. ما بیچاره‌ها چون اطلاع از حقیقت نداریم، از مسئله گو کسب علم می‌کنیم و به او منت می‌گذاریم، تقلید عالم می‌کنیم، منت می‌گذاریم، نماز جماعت به عالم می‌خوانیم، به او منت می‌گذاریم، با اینکه آنها بر ما منت دارند و خود ما خبر نداریم. بلکه این منتها اعمال ما را واژگون می‌نماید و در سجین کشیده آنها را به باد فنا می‌دهد.

امام خمینی (ره)، چهل حدیث (اربعین حدیث)، ص: ۴۳

نرم افزار مجموعه آثار امام خمینی (ره) مرکز تحقیقات کامپیوتری علوم اسلامی نور